

MANS STĀSTS

Aija Gaismiņa

Brantu pagasts

Es esmu Aija Gaismiņa un gribu izstāstīt stāstu par savu dzimtu.

Savu stāstu sākšu ar sev zināmo Krievu dzimtas vēsturi. Pēc krievu – zviedru kara Latvijā dzimtcilvēkiem sāka dalīt uzvārdus un tā divi brāļi no Lejas Naudiešiem ieradās pie vietējā muižkunga lūgt sev uzvārdu. Tā kā viens no brāļiem bija karojis krievu zviedru karā un guvis vairākus apbalvojumus, tad viņam kungs iedeva uzvārdu Krievs, bet brālim latvisko tulkojumu Ruskis. Vecāko brāli atstāja dzīvot Lejas Naudiešos, bet jaunāko ar uzvārdu Ruskis aizsūtīja uz Raunas muižu par kalpu.

Krišjānis Krievs dzimis ap 1800. gadu, viņš apprecējās ar Masaļu saimnieka meitu Annu Eļļēnu un viņiem piedzima 6 bērni: 2 meitas – Katrīna un Anna, 4 dēli – Pēteris, Dāvis, Jānis un Jēkabs.

Vecākais dēls Pēteris dzimis 1831. gadā, viņš apprecējās ar kaimiņu meitu Annu Petrovu, viņš ir mana vectēva Jēkaba tēvs un “Lāču” mājas īstais saimnieks. “Lāču” māju viņš nopirka 1869. gadā no Launkalnes muižas īpašnieka kunga fon Zengbuša par zemes vērtību 29 zelta dālderu un 65 graši, kura vērtība toreizējos rubļos bija 4458 rubļi un 50 kapeikas un kustamo mantu par 864,40 rubļiem ar zemes kopējo platību 192,84 pūrvietas. Īpašums sastāvēja no jaunas dzīvojamās mājas ar 2 lielām saimes istabām katru 50 m², vienu saimnieku istabu 18 m² un virtuvi ar abpusējām durvīm mājas abās pusēs, 35 m² lielu saimniecības ēku un kūti – šķūni. Kad Pēteris atnāca dzīvot uz “Lāčiem”, viņš kopā ar vecākajiem dēliem uzcēla divas klētis, labības šķūni u.c. ēkas.

Pētera ģimenē bija piedzimuši 13 bērni, bet lieli izauga deviņi, jo trīs meitas un dēls nomira mazi. Bērni, izaugot lieli, atstāja tēva mājas: Marija apprecējās ar “Aleņu” mājas saimnieku Pēteri Petrovu un aizgāja dzīvot uz “Jaundzemiem”, Kārlis apprecēja Zani Pilnu, uzbūvēja sev māju “Jaunlāči” un pārcēlās tur dzīvot, Jānis apprecējās ar kaimiņu “Gāles” mājas saimnieka meitu Paulīnu Bērziņu. Eduards apprecēja “Knīpu” saimnieka meitu Emmu Karnīti. Jūliuss izmācījās par darbvedi un aizgāja dzīvot uz Cēsīm. Mājā dzīvot palika Dāvis, Anna un mans vectēvs Jēkabs. Anna apprecējās pirmā 1885. gadā ar puisī Jāni Gaņģi no Smiltenes. Viņiem piedzima seši bērni, bet piedzimstot septītajam bērnam, Anna nomira dzemdībās kopā ar dēliņu, atstājot vīram un vecaimātei Annai sešus mazus bērnus, bet pēc vecāsmātes Annas nāves Jānis apprecējās otrreiz un aizgāja dzīvot uz Rīgu. Tad mājā palika dzīvot vecākais dēls Dāvis ar savu ģimeni un mans vectēvs Jēkabs, kurš 1906. gadā apprecējās ar Mariju Eglīti no Sēnaļu mājām. Tad arī brāļi nocirta mežu un pārbūvēja māju. Ar virtuvi to sadalīja divās daļās, Dāvis dzīvoja Ziemeļu galā, bet Jēkabs Dienvidu daļā. Jēkabam ar Mariju piedzima trīs bērni, meita Olga, mans tēvs Jānis un pastarītis Pēteris.

Smagi strādājot, Jēkabs saslima un 50 gadu vecumā nomira atstājot sievai Marijai saimniecību un trīs mazgadīgus bērnus. Tā kā mans tētis Jānis bija vecākais vīrietis ģimenē, tad viņam no 10 gadu vecuma kopā ar savu mammu vajadzēja veikt visus smagos darbus: art, sēt pļaut, gādāt malku, bet ziemā iet uz Launkalnes pamatskolu mācīties. 1934. gadā Jānis, atgriezies no Latvijas armijas, sāka kārtot Jēkaba mantojuma lietu. 1936. gadā kopā ar brālēnu Jāni Dāvja dēlu sadalīja “Lāču” māju, un ieguva savai īpašuma daļai nosaukumu “Atvari”, kur turpināja saimniekot abi ar māti Mariju. 1946. gada “Jāņos” Jānis apprecējās ar Lūciju Jekumu. 1947. gada 1. aprīlī piedzima mana māsa Gunta, bet 1948. gada 8. oktobrī piedzimu es – Aija Krieva.

Savu bērniņu atceros no trīs gadu vecuma, kad mēs abas ar māsu gājām mammai līdzī uz fermu, kur mamma pēc kolektivizācijas slauca un apkopa govis, jo tētis bija izsūtījumā Sibīrijā Krasnojarskas apgabalā par dzimtenes nodevību notiesāts uz 10 gadiem. Viņš kā Latvijas armijas karavīrs bija sargājis Vaives dzelzceļa tiltu netālu no Cēsīm. Sibīrijā viņš pavadīja 5,5 gadus, tur viņš strādāja celtniecībā, bet pēc Staļina nāves 1955. gada pavasarī viņš atgriezās mājās.

Skolā sāku iet 1956. gada rudenī, tā bija Brantu skola, kas atradās 7 km no manām mājām. Skolā mācījās gandrīz 90 bērni un tos mācīja 7 skolotāji, direktors bija tēta brālēns Jūlijs Krievs. Skolā dzīvojām internātā, pusdienas un vakariņas gatavoja saimniece Puriņa. Produktus vecāki veda no mājām pēc skolotājas Aijas Štrāles sastādītā saraksta, brokastis un launagu mēs ņēmām līdzī no mājām, saimniecīte mums vārīja tēju. Sākumā skolā nebija elektrības, dedzinājām petrolejas lampas, bet 1956. gada ziemā ievilka elektrību. Kad sāku iet 4. klasē, tad produktus uz skolu nevarējām vest, jo produktus tad deva valsts, un skolā bija lauciņi, kur mēs audzējām kartupeļus, dažādas saknes, gurķus, tomātus, lasījām ogas, un saimniece vārīja ievārījumus, skābēja gurķus un kāpostus.

Rudenos mēs gājām uz kolhozu, talkās lasījām kartupeļus, tur mūs parasti cienāja ar pašceptu maizi, medu un pienu. Vairākus gadus no skolas mēs gājām kopt kolhoza vistas un cāļus, tas bija interesanti, jo tajās dienās nevarējām mācīties.

Vasarās, skolas brīvdienās mēs ar māsu gājām p/s “Vidzeme” ravēt bietes, kasīt sienu ar zirga grābekli, stāvēt vezumā un šķūņos līdzināt stāvu, bet rudenī novākt bietes.

Tā kā skolas laikā dzīvojām internātā, dzīve tur bija jautra, notika dažādi pasākumi – spēlējām spēles vakaros, garajā starpbrīdī notika dejas. Pavasaros un rudenī pa kluso gājām uz ezeru peldēties un braukt ar laivu. Rudenī gājām skolas dārzā spert ābolus, līdz direktors mūs gandrīz pieķēra.

Beidzot 8. klasi, es iestājos Smiltenes vidusskolā meiteņu klasē, kur mums speciālais priekšmets bija kulinārija un mājturība, ko pasniedza skolotāja Valija Nadziņa. Vidusskolā ar mums eksperimentēja, jo mēs skolu beidzām trīs gadu vietā divos gados. Tā kā mācījāmies meiteņu klasē un vakara maiņā, tad spilgtu atmiņu par šo laiku nav. Ejut vidusskolā, vasarās es strādāju saimniecībā “Vidzeme”, slaucu govīs “Vecviķīšu” fermā un mēnesī nopelnīju 180 rubļus, par ko nopirku un uzšuvu vairākas kleitas un citas drēbes. Pēc vidusskolas beigšanas es iestājos kultūras darbinieku tehnikumā, bibliotēkuru nodaļā neklātienē. No augusta mēneša sāku strādāt Jērcēnu tautas namā par vadītāju un kolhoza “Leņina dzirkstele” bibliotēkā par bibliotekāri. Klubā organizēju un vadīju dažādus pasākumus, mācīju bērnu deju kolektīvu, pati piedalījās jauniešu deju kolektīvā un sieviešu vokālajā ansablī.

Pēc Kultūras darbinieku tehnikuma beigšanas mani uzaicināja strādāt Valkas rajona bibliotēkā par metodisti. Man bija pakļauti 15 rajona bibliotekāri, man viņiem vajadzēja palīdzēt kārtot bibliotēku fonda kartotēkas, skatīties, lai lasītāju kartiņas atbilstu lasītāju skaitam, lai notiktu masu pasākumi – lasītāju konferences, lai katru mēnesi man iesniegtu darba atskaites. Šajā darbā nostrādāju divus gadus. Pa šo laiku iepazinu visu rajonu.

1970. gada vasarā apprecējos un sāku strādāt Valkas rajona komjaunatnes komitejā par uzskaites sektora vadītāju. Pēc dēla Didža piedzimšanas pārcēlāmies

dzīvot uz manu vecāku māju Brantu pagasta "Atvariem". Pēc dekrēta atvaļinājuma atgriezos darbā par Smiltenes zonas komjaunatnes komitejas instruktori. Smiltenes zonā ietilpa kolhozi "Druva", "Draudzība", "Palsmane", "Oktobris", "Uzvara", "Trikāta", "Vāle", "Gaisma", padomju saimniecības "Vidzeme", "Launkalne", "Grundzāle", "Vijciems", Smiltenes sovhoztehnikums un Smiltenes pilsētas lielākās organizācijas 8-CBR, 7-CP, Smiltenes rūpkombināts, Pienotava, "Abuls", Smiltenes mežniecība, Smiltenes slimnīca.

Šajā darbā man patika tas, ka iepazinu daudz jauniešus gan rajonā, gan republikā, jo notika daudz interesantu pasākumu, semināru, draudzīgu tikšanos, ieguvu daudz draugus un paziņas, dažus pat visam mūžam. Nepatika tas, ka sapulces parasti notika vakaros un bija vienmēr jādāmā, kā tikt mājās. Nepatika uzstāties sapulcēs, gudri runāt – kult tukšus salmus.

Komjaunatnes komitejā nostrādāju 5 gadus, bet pēc otrā dēla Kaspara piedzimšanas, kad atgriezos no dekrēta atvaļinājuma, 1975. gada rudenī sāku strādāt padomju saimniecībā "Vidzeme" par darba drošības tehnikas inženieri, jo saimniecībā, kur bija vairāk par 300 strādājošiem šāda štata vienība bija obligāta. Šajā darbā man vajadzēja daudz mācīties, jo neko tādu agrāk nebiju darījusi. Manos darba pienākumos ietilpa gatavot dažādas instrukcijas par darba drošības jautājumiem, lasīt lekcijas, kārtot darba drošības uzskaites žurnālus, raudzīties, lai visi strādājošie būtu laicīgi instruēti, parakstījušies un ievērotu šos noteikumus. Bez šī darba es vienu laiku aizvietoju kadru inspektori un darīju viņas darbu. Bez tiešajiem darba pienākumiem man bija daudz sabiedrisko darbu – vadīju sievietes padomi, biju arodbiedrības sekretāre. Dejoju jauniešu deju kolektīvā, dziedāju sievietes ansambli, vēlāk, kad nodibinājās koris "Vidzemīte", dziedāju tur. Tā kā dzīvojām laukos savā tēva mājā kopā ar mammu un tēti, tad viņi, kamēr bijām darbā, pieskatīja mūsu puikas. Mums bija piemājas saimniecība, kuras zeme bija 0.5 ha, mēs tur turējām govī un jaunlopu pienu pārdevām Smiltenes pienotavai par 0.12 kapeikām litrā. Mēnesī sanāca ap 100 rubļiem, tas bija tikpat kā otra alga, līdz ar to naudu iekrājām. 1974. gada rudenī mēs nopirkām savu pirmo automašīnu, tas bija lietots *zaporožecs*, jo pēc jaunas mašīnas vajadzēja stāvēt rindā vismaz 5 gadus.

Lai mans stāstījums būtu interesantāks, pastāstīšu par tā laika situāciju. Veikalos ar precēm bija pagrūti, varēja nopirkt no pārtikas: sviestu 3,10 rbļ./kg, 2 šķirnes sieru (Valmieras 2.10 rbļ./kg, Krievijas siers 3.50 rbļ./kg), siera desu 1.10 rbļ./kg, krējumu 0.80 rbļ./kg, biezpienu 0.12 kapeikas paciņa, mīksto desu no 1.2-1.7 rbļ./kg, sardeles līdz 2 rubļiem kilogramā, žāvēto desu 3.50 rbļ./kg, sutinātu šķiņķi 3,10 rbļ./kg. Svaigo gaļu dažādus veidus varēja nopirkt pagrabiņā pie Simkas (Feldhuns), bet dārzenus blakus pie Elziņas. Smiltene bija 2 pārtikas preču veikali un viens maizes veikals. Bija arī universālveikals ar dažādām rūpniecības precēm, kur par blatu varēja dabūt arī skaistas lietas. Lūk, tā izskatījās septiņdesmito gadu Smiltene. Bet laukos dzīve uzlabojās, parādījās vairāki veikali – Brantos jau no 60. gadiem, bet Zvirgzdos vēlāk. Šajos veikalos varēja iegādāties pārtikas, saimniecības un rūpniecības preces. Pa lauku ceļiem sāka braukt maršruta autobusi, no mūsu mājām uz Smilteni varēja aizbraukt piecas reizes dienā, uz Rīgu trīs reizes. Tā kā sovhoza centrs atradās netālu no pilsētas, tad tā klubā gandrīz katru sestdienu notika balles un citi sarīkojumi, kas bija ļoti kupli apmeklēti. Notika arī zaļumballes pie Strantes ezera un "Zvirgzdos" lielā siena šķūnī. Saimniecība rīkoja apsējības un apkūlības. Klubā viesojās aktieri no Rīgas – Elza

Radziņa, Antra Liedskalniņa, Kārlis Sebris. Notika dažādi koncerti, viesojās arī Eduards Rozenštrauhs. 1980. gada rudenī ilggadējais Brantu ciema priekšsēdētājs Roberts Ozols pēc strīda ar rajona padomi iesniedza atlūgumu un aizgāja pensijā, to nevarēja pārdzīvot sekretāre Marija Miķe un arī aizgāja no darba. Par ciema priekšsēdētāju sāka strādāt bijušais 8- CBR partijas sekretārs Gatis Krūmiņš, kurš mūsu ciemu nepazīna un, tāpēc sovhoza direktore Lilija Plūme pierunāja mani iet strādāt par sekretāri, jo es pazinu vietējos iedzīvotājus un tikko biju beigusi LN tehnikumu un ieguvusi sekretāres-grāmatvedes profesiju. Lūk, tā sākās mans ilgais darbs Brantu pagastā. Tolaik pagastā dzīvoja ap 750 iedzīvotāji, gandrīz visi strādāja padomju saimniecībā “Vidzeme”, dzīvoja ciematā uzceltajās mājās un viensētās, kā arī pie lielajām fermām uzceltajās mājās. Lielās fermas bija “Naudieši”, “Spruguli”, “Lubeķi”, “Labzemji”, “Caunītes”, komplekss “Ozolkalni”. Ciema teritorija bija sadalīta trīs ražošanas iecirkņos, kuru vadītāji bija Raitis Apsītis, Rota Jugbārde un Aina Kļaviņa. Iedzīvotāju uzskaitē tika fiksēta saimniecības uzskaites kartiņās, tās bija ap 312, kur parādījās ģimenes stāvoklis, vecums, nodarbošanās, izglītība, kartiņu skaits mainījās atkarībā no cilvēku kustības. Vēl visi vīrieši no 18 līdz 50 gadiem bija pakļauti kara klausībai, šī uzskaitē bija ļoti stingra pakļauta Valkas kara komisariātam.

Ciema pakļautībā bija feldšeru punkts, Bibliotēka un Brantu skola. Ciemā vēl bija “Vidzemes” bērnodārzs “Zemenīte”, klubs, kur darbiniekus algoja ciems, divi veikali, ēdnīca un pasts Brantos.

Saimniecībā dzīve sāka iet augšup, strādnieki pelnīja lielākas algas, varēja atļauties nopirkt jaunas mašīnas, kuras pirmie nopirka kombainieri Pučurs J., Klāvs J., direktore nopirka “Volgu”.

1983. gadā piedzima mūsu meita Līga, pēc dekrēta atvaļinājuma turpināju darbu ciema padomē.

Lai gan valstī dzīve gāja augšup, līdz ar to sāka briest dažādas pārvērtības, radās Tautas fronte, aktivizējās Helsinku grupas, un 1989. gadā 23. augustā notika Latvijas ceļš, kur visas trīs Baltijas valstis savienojās dzīvā cilvēku ķēdē no Lietuvas cauri Latvijai uz Igauniju. Mūsu ciems pievienojās šajā pasākumā kopā ar Smiltenes pilsētu.

Laikam ritot, 1991. gadā janvārī Valstī sākās nemieri, Lietuvā sākās asiņainas cīņas, bojā gāja cilvēki un mūsu Tautas Fronte organizēja Rīgas aizstāvību. No visām republikas malām uz galvaspilsētu devās smagā tehnika, cilvēki Rīgā būvēja barikādes. Arī mūsu ciems organizēja dežūras Rīgā pie galvenās telefonu centrāles. Tā 1991. gadā tika atjaunota Latvijas Republika. Cilvēki bija sajūsmā, bet drīz šī sajūsma noplaka, sākās privatizācija, valdība izdomāja privatizācijas sertifikātus un visu valsts mantu pārvērtē sertifikātos. Viena sertifikāta vērtība 28 rubļi, bet šiem rubļiem nebija seguma, parasti cilvēki savus sertifikātus pārdeva par kapeikām, to izmantoja gudri darboņi, kļūstot par bagātniekiem. Valstī sākās grūti laiki, trūka pārtika un pirmās nepieciešamības preces, jo vecais tika sagrauts, bet jauna vēl nebija. Tika ieviesta talonu sistēma, par taloniem varēja nopirkt cukuru – divi taloni mēnesī ziepes, veļas pulveris, kafija un alkohols. Sākoties privatizācijai, iedzīvotājiem, kuriem pirmajā Latvijas laikā bija īpašumi un zeme, piedādot īpašuma dokumentus, varēja tos atgūt. Pagastā darbu sāka zemes komisija un zemes ierīkotājs. Katru dienu pagastu apmeklēja daudz cilvēku no visas valsts un arī no ārzemēm. Bija ļoti daudz darba, vajadzēja pieņemt un noformēt daudz lēmumu par zemes atgriešanu un zemnieku saimniecību dibināšanu. Zemnieku

saimniecības tika nodibinātas, bet saimniekošana īsti nesākās, darbu turpināja SIA “Vidzemīte” uz brīvajām īpašnieku zemēm. Tā kā valsti nepārtraukti skārapārmaiņas, arī mūsu ciemā tās notika. Mūsu priekšsēdētāju ievēlēja par Smiltenes pilsētas priekšsēdētāju, bet pie mums pārcēla bijušo pilsētas priekšsēdētāju Alfrēdu Zalānu. Pagastā darbu sāka grāmatvede, vēlāk lauku konsultants. Pagastam nopirkām automašīnu “Žiguli”, jo līdz šim maziem ciemiem rajons mašīnas nedeva.

A. Zalāns ciema padomē nostrādāja divus sasaukumus. Uz kārtējām pagasta vēlēšanām, vēlēšanu komisijai tikai iesniegti trīs deputātu kandidātu saraksti. Pirmais bija uzņēmēja Sarma Zauskas saraksts, otrs zemes komisijas priekšsēdētāja Raita Apsīša saraksts, bet trešais tā saucamais Zalāna saraksts bez viņa.

Tā 1996. gada pavasarī mūsu pagasts tika pie jauna priekšnieka, par priekšnieku tika ievēlēts Sarmis. Viņš savu sapni bija sasniedzis, bet lielākā daļa viņa atbalstītāju gan nē. Jaunā priekšnieka pirmais nosacījums bija, ka viņš nestrādās kopā ar bijušajiem darbiniekiem un tādas bija viņa tiesības izvēlēties savu komandu. Tā 1996. gada jūnijā es pirmā aizgāju no darba, tad kluba vadītāja, bet rudenī grāmatvede. Pārējo laiku līdz aiziešanai pensijā strādāju firmā “Madara 89”.

Rezumējot laiku, kurā dzīvoju varu teikt, ka tas ir bijis interesants. Bērniība bija grūta, bet mums bērniem tā nelikās, jo pārtikas netrūka, kūti bija govys, aitas, cūka, putni. Mājās malām pienu krējumam. Taisījām sviestu, sējām biežpienu un sieru. Mamma cepa baltmaizi un saldskābmaizi. Mums bija bites, daļu iegūtā medus pārdevām, par šo naudu pirkām cukuru un miltus. Par darbu kolhozā maksāja ļoti mazas kapeikas, un pelnītāja bija tikai mamma, bet smagi strādājot fermā saslima, vairākkārt ārstējās Rīgā slimnīcā, līdz ieguva 2. invaliditātes grupu, tad vienīgais pelnītājs bija tētis, kas bija atgriezies no Sibīrijas. Viņš visu mūžu līdz aiziešanai pensijā strādāja p/s “Vidzeme” būvbrigādē. Gadiem ritot, dzīve laukos mainījās. Parādījās pirmie traktori un smagās mašīnas, kuļmašīnas nomainīja kombaini. Fermās govju slaukšanu ar rokām nomainīja slaucamie aparāti. Lauku mājās ievilka elektrību, bateriju radio nomainīja elektriskie. Parādījās pirmie melnbaltie televizori, grāmatu veikalos varēja nopirkt grāmatas. Dzīve straujiem soļiem gāja augšup. Tika būvēti un asfaltēti ceļi, tilti. Laukos ienāca smagā tehnika. Pa ceļiem brauca jauni un lieli autobusi. Veikalos varēja nopirkt pirmās veļas mazgājamās mašīnas, ledusskapjus un citu sadzīves tehniku, krāsainos televizorus. Apgrozībā parādījās daudz lietu, kuras agrāk pat sapņos nerādījās. Tad esot brīvā Latvijā, mainījās nauda, krievu rubli nomainīja *repšiki*, bet pēc tam nāca lielākais trieciens, 200 rubļu vietā maiņas rezultātā cilvēki ieguva 1 latu. Sevišķi sarūgtināti bija vecie cilvēki, kam rūpīgi krātā bērnu nauda pārvērtās par 5 latiem.

Atmiņās pārcilājot aizgājušo laiku, varu teikt, ka esmu dzīvojusi dažādos laika periodos. Piedzīvots grūtais pēckara laiks, tad padomju laiks, kas daudziem cilvēkiem nebija, tas sliktākais, jo visiem bija dzīves vieta, darbs, bezmaksas veselības aizsardzība, bērniem izglītība. Vēlākajos gados arī pienācīga darba samaksa par padarīto darbu.

Tagad jau 27 gadi brīvā Latvijā, kur daudzu cilvēku cerības par brīvo, laimīgo zemi nepiepildījās un, atveroties Eiropas Savienības robežām, daudzi aizbrauca uz ārzemēm meklēt tur laimīgo zemi un iztikas līdzekļus. Nobeigumā gribu mazliet pastāstīt par savu ģimeni. Kopā ar vīru Jāni drīz svinēsim zelta kāzas. Mums ir trīs brīnišķīgi bērni – Didzis, Kaspars un Līga. Visiem ir laba izglītība un darbs. Septiņi

mazbērni – 5 puikas un 2 meitenes. Didža bērni mācās ārzemēs – Uldis Amerikā, Gints Tartu Universitātē.

Kaspara dēli beiguši skolas, jau strādā – Emīls Cēsīs restorānā “Vanadziņu māja”, Gustavs uz rēderejas “Tallink”, pastarītis Valters mācās Smiltenes vidusskolā. Līgas lielā meita Laine mācās Smiltenes vidusskolā, mazā Elisa iet bērnudārzā.

Tā kā mēs dzīvojam laukos, tad bērni ļoti bieži brauc ciemos un palīdz lielākajos darbos, kā arī svētkos un jubilejās esam kopā.

Mēs ar vīru esam pensionāri, daudz ceļojam, mums patīk apskatīt un iepazīt gan tuvākas, gan tālākas zemes. Man joprojām tuva ir deja, dejoju Brantu pagasta Eiropas deju kopā “Vējiem līdzī”.

Stāsts uzrakstīts kopīgi ar
Brantu pagasta bibliotēkas vadītāju Līgu Skujiņu
2018. gadā.